

บทที่ 3

ความหมาย

ความหมายของคำอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ความหมายประจำคำ¹
2. ความหมายทางโครงสร้าง²

1. ความหมายประจำคำ

คือ ความหมายโดยทั่วไป ที่มีอยู่ในคำแต่ละคำ เมื่อคำนั้นปรากฏตามลำดับปกติพจนานุกรม³ จะนิยามความหมายประเภทนี้ของคำแต่ละคำไว้ เว้นแต่คำบางคำ ซึ่งจะนิยามความหมายประเภทนี้ไม่ได้ ก็จะนิยามเป็นความหมายอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งจะอธิบายต่อไป ตัวอย่างของความหมายประจำคำ เช่น

คำว่า	<u>แม่</u>	หมายถึง	"หญิงผู้ให้กำเนิดลูก"
คำว่า	<u>ให้</u>	"	"มอบ, สละ, อนุญาต"
คำว่า	<u>เงิน</u>	"	"วัตถุที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย"
คำว่า	<u>เด็ก</u>	"	"คนที่มีอายุน้อย"
คำว่า	<u>อ้วน</u>	"	"ร่างกายโตอวบเพราะมีเนื้อและมันมาก"
คำว่า	<u>เร็ว</u>	"	"ไว, รีบ, ควน"

ความหมายของคำในตัวอย่างเหล่านี้คือ ความหมายประจำคำ

---

¹ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า lexical meaning

² ตรงกับภาษาอังกฤษว่า structural meaning

³ หมายถึงพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

2. ความหมายทางโครงสร้าง

คือ ความหมายที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ในภาษา ในเชิงวากยสัมพันธ์โดยเฉพาะ และเป็นความหมายที่เป็นแบบซึ่งแสดงความเกี่ยวข้องของคำ ที่เรียงกันตั้งแต่สองคำขึ้นไป เป็นวลี หรือเป็นประโยค ความหมายประเภทนี้อาจจะแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ

- 2.1 ความหมายทางโครงสร้างแบบขยาย
- 2.2 ความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมความให้ต่อเนื่องกัน
- 2.3 ความหมายทางโครงสร้างแบบแสดงความเกี่ยวข้องของคำในฐานะที่เป็นส่วนประกอบของประโยค
- 2.4 ความหมายทางโครงสร้างแบบบอกความหมายรวม ๆ ของทั้งประโยคเป็นแบบมาลาต่าง ๆ

2.1 ความหมายทางโครงสร้างแบบขยาย

อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

- 2.1.1 แบบขยายคำนามในนามวลี
- 2.1.2 แบบขยายคำกริยาในกริยาวลี

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1.1 แบบขยายคำนามในนามวลี

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำคุณศัพท์¹ คำบอกกำหนดเสียงโท² คำบอกกำหนดเสียงตรี³ คำลักษณนาม⁴ คำอนิยม⁵ และคำจำนวน⁶ ซึ่งจะปรากฏหลังคำนามเสมอ ความหมายแบบนี้แบ่งออกเป็นชนิดย่อยได้ 4 ชนิด คือ

2.1.1.1 แบบขยายคำนามเพื่อบอกลักษณะ⁷

2.1.1.2 แบบขยายคำนามเพื่อบอกกำหนดชี้เฉพาะ⁸

2.1.1.3 แบบขยายคำนามเพื่อบอกความไม่ชี้เฉพาะ⁹

2.1.1.4 แบบขยายคำนามเพื่อบอกจำนวน หรือบอกพจน์¹⁰

¹ ดูคำอธิบาย คำคุณศัพท์ ในบทที่ 2 หน้า 25.

^{2,3} ดูคำอธิบาย คำบอกกำหนดเสียงโท และคำบอกกำหนดเสียงตรี หน้า 23.

⁴ ดูคำอธิบาย คำลักษณนาม ในบทที่ 2 หน้า 22.

⁵ ดูคำอธิบาย คำอนิยม ในบทที่ 2 หน้า 25.

⁶ ดูคำอธิบาย คำจำนวน ในบทที่ 2 หน้า 22.

⁷ ดูรายละเอียด ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนามเพื่อบอกลักษณะ ในบทที่ 5 หน้า 126.

⁸ ดูรายละเอียด ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนามเพื่อบอกกำหนดชี้เฉพาะ ในบทที่ 5 หน้า 136.

⁹ ดูรายละเอียด ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนามเพื่อบอกความไม่ชี้เฉพาะ ในบทที่ 5 หน้า 144.

¹⁰ ดูรายละเอียด ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนามเพื่อบอกจำนวน หรือบอกพจน์ ในบทที่ 5 หน้า 145.

2.1.1.1 แบบขยายคำนามเพื่อบอกลักษณะ

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำคุณศัพท์ ซึ่งอาจจะปรากฏตามลำพัง หรือปรากฏร่วมกับคำลักษณนามก็ได้ คำสองชนิดนี้จะเรียงกับคำนามเป็นแบบได้ 2 แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำนาม	+	คำคุณศัพท์
ตัวอย่าง	ตึก		ใหญ่

<u>แบบที่สอง</u>	คำนาม	+	คำลักษณนาม	+	คำคุณศัพท์
ตัวอย่าง	ตึก		หลัง		ใหญ่

ใหญ่ และ หลังใหญ่ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำและกลุ่มคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม ตึก และขยายเพื่อบอกลักษณะของคำนามนี้

2.1.1.2 แบบขยายคำนามเพื่อบอกกำหนดชี้เฉพาะ

อาจแบ่งออกเป็นชนิดย่อยได้ 2 ชนิด คือ

ก. บอกกำหนดชี้เฉพาะธรรมดา

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือคำลักษณนามซึ่งปรากฏหน้าคำคุณศัพท์ คำบอกกำหนดเสียงตรี และคำลำดับที่ คำสี่ชนิดนี้จะเรียงกับคำนามได้ 3 แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำนาม	+	คำลักษณนาม	+	คำคุณศัพท์
ตัวอย่าง	บ้าน		หลัง		ใหญ่

<u>แบบที่สอง</u>	คำนาม	+	คำลักษณนาม	+	คำบอกกำหนดเสียงตรี
ตัวอย่าง	บ้าน		หลัง		นี้

<u>แบบที่สาม</u>	คำนาม	+	คำลักษณนาม	+	คำลำดับที่
ตัวอย่าง	บ้าน		หลัง		ที่สอง

หลัง ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม บ้าน และขยายเพื่อบอกกำหนดชี้เฉพาะธรรมดา

ข. บอกกำหนดชี้เฉพาะความใกล้เคียงของคำนาม เมื่อนำคำนามที่เรากล่าวถึงมาเปรียบเทียบกับตัวผู้พูด

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือคำบอกกำหนดเสียงโท คำบอกกำหนดเสียงตรี และคำบอกกำหนดเสียงโทนั้น จะปรากฏตามลำดับหลังคำนาม ส่วนคำบอกกำหนดเสียงตรีนั้น อาจจะปรากฏตามลำดับ หรืออาจจะปรากฏร่วมกับคำลักษณนามก็ได้ คำสามชนิดจะเรียงกับคำนามเป็นแบบได้ 3 แบบ คือ

แบบที่หนึ่ง   คำนาม + คำบอกกำหนดเสียงโท
ตัวอย่าง   เสือ   นี้

แบบที่สอง   คำนาม + คำบอกกำหนดเสียงตรี
ตัวอย่าง   คน   นี้

แบบที่สาม   คำนาม + คำลักษณนาม + คำบอกกำหนดเสียงตรี
ตัวอย่าง   เด็ก   คน   นี้

นี้, นี้ และ คนนี้ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำและกลุ่มคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือ ขยายคำนาม เสือ, คน และ เด็ก ตามลำดับ และขยายเพื่อบอกกำหนดชี้เฉพาะความใกล้เคียงที่สุดของคำนามเหล่านี้ เมื่อนำคำนามที่เรากล่าวถึงนี้มาเปรียบเทียบกับตัวผู้พูด

คำบอกกำหนดเสียงตรี หรือ คำลักษณนาม กับคำบอกกำหนดเสียงตรี นอกจากแสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนามแล้ว ยังแสดงความหมายแบบบอกเอกพจน์¹ ในเวลาเดียวกันด้วย เช่น คนนี้ มีความหมายว่า คนที่อยู่ใกล้ตัวผู้พูดที่สุดคนเดียวเท่านั้น หรือ เด็กคนนี้ มีความหมายว่า เด็กที่อยู่ใกล้ตัวผู้พูดที่สุดคนเดียวเท่านั้น

¹ คำอธิบายเรื่อง พจน์ (ซึ่งผู้วิจัยจัดให้เป็นลักษณะไวยากรณ์ในภาษาลักษณะหนึ่ง) ในบทที่ 2 หน้า 30-31.

2.1.1.3 แบบขยายคำนามเพื่อบอกความไม่ชี้เฉพาะ

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือคำอนิยม ซึ่งอาจจะปรากฏตามลำพัง หรืออาจจะปรากฏร่วมกับคำลักษณนามก็ได้ คำสองชนิดนี้จะเรียงกับคำนามเป็นแบบได้ 2 แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำนาม + คำอนิยม
ตัวอย่าง	คน <u>ไทย</u> ¹
<u>แบบที่สอง</u>	คำนาม + คำลักษณนาม + คำอนิยม
ตัวอย่าง	เด็ก <u>คน</u> <u>อื่น</u>

ไทย และ คนอื่น ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำและกลุ่มคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม คน และ เด็ก ตามลำดับ และขยายเพื่อบอกความไม่ชี้เฉพาะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ คำว่า ไทย จะเป็นคำอนิยมเมื่อปรากฏในประโยคที่ไม่ใช่ประโยคสามัญ เช่น คนไทยขยัน จะไครางวัล เป็นต้น ถ้าคำว่า ไทย ปรากฏในประโยคสามัญ ไทย จะเป็นคำแสดงคำถาม เช่น คนไทยเป็นน้องคุณ เป็นต้น คำว่า อะไร, ใคร จะเป็นเช่นเดียวกัน ดูคำอธิบายคำอนิยม ในบทที่ 2 หน้า 25.

2.1.1.4 แบบขยายค่านามเพื่อบอกจำนวน หรือบอกพจน์¹

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำจำนวนนับ² คำลำดับที่² คำหน้า-
จำนวน คำหลังจำนวน³ และคำลักษณนาม ความหมายแบบนี้อาจจะแบ่งออกเป็น
ชนิดย่อยได้ 6 ชนิด คือ

- ก. บอกจำนวนถวน คือ บอกเอกพจน์ และพหูพจน์
- ข. บอกลำดับที่
- ค. บอกประมาณ
- ง. บอกจำนวนเพิ่ม
- จ. บอกความรู้สึกเกี่ยวกับจำนวน
- ฉ. บอกจำนวนจำกัด
- ช. บอกจำนวนเท่าที่ปรากฏ

ก. บอกจำนวนถวน

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำจำนวนนับ ซึ่งอาจจะปรากฏตาม
ลำพัง หรืออาจจะปรากฏร่วมกับคำลักษณนามก็ได้ ความหมายชนิดนี้อาจจะแบ่งออกได้
เป็นชนิดย่อย 2 ชนิด คือ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ พจน์ เป็นลักษณะไวยากรณ์ในภาษาลักษณะหนึ่ง ดูคำอธิบาย ในบทที่ 2
หน้า 30-31 และดูรายละเอียดในบทที่ 5 หน้า 145-148.

² ดูคำอธิบาย คำจำนวนนับ และคำลำดับที่ ในบทที่ 2 หน้า 22.

³ ดูคำอธิบาย คำหน้าจำนวนและคำหลังจำนวน ในบทที่ 2 หน้า 23.

1) บอกจำนวน "หนึ่ง" หรือ บอกเอกพจน์

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำจำนวนหนึ่ง ซึ่งได้แก่คำว่า หนึ่ง¹ หรือ คำลักษณนาม หรือคำลำดับที่ ซึ่งได้แก่คำว่า เดียว คำว่าหนึ่ง นี้ อาจจะปรากฏตามลำพัง หรืออาจจะปรากฏร่วมกับคำลักษณนามก็ได้ คำลักษณนามนั้นจะปรากฏตามลำพังเท่านั้น ส่วนคำว่าเดียว จะต้องปรากฏร่วมกับคำลักษณนามเสมอ คำสามชนิดนี้จะเรียงกับคำนามเป็นแบบได้ 5 แบบ คือ

¹ คำว่า หนึ่ง นี้ อาจจะออกเสียงได้ 2 อย่างคือ เสียงวรรณยุกต์เอก หนึ่ง /nɛ̃ŋ/ หรือเสียงวรรณยุกต์สามัญ นึ่ง /nɛ̃ŋ/ ซึ่งกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ได้ประทานคำอธิบายความแตกต่างระหว่างคำว่า หนึ่ง และ นึ่ง โดยเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษไว้ในหนังสือ วิทยาวรรณกรรม หน้า 801 ว่า "เราเขียน หนึ่ง และอ่าน นึ่ง ก็มี เช่น ประโยคว่า เลือกคนมาคนหนึ่ง ถ้าอ่าน คนหนึ่ง หมายความว่า a man ถ้าอ่านว่า คนหนึ่ง ซึ่งซ้ำพเจ้า (หมายถึงกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์) ชอบเขียนเลข 1 ลงไปแทนและใช้ว่า 1 คน ทั้งนี้ยอมหมายความว่า one man " และในข้อความอีกแห่งว่า "ถ้าสังเกตวลี คน ๆ หนึ่ง กับ คนหนึ่งคน คุณจะเห็นว่าหลักไวยากรณ์ไทยเราคือเพียงไร คน ๆ หนึ่ง หมายความว่า "one man" ซึ่งถือว่า หนึ่ง เป็นเสมือนคุณศัพท์จึงเอาไว้หลังนาม ส่วนคนหนึ่งคน หมายความว่า 1 เป็นคำจำนวน (numeral)" และศาสตราจารย์พระยาอนุมานราชชนได้เขียนเรื่องคำว่า หนึ่ง ไว้ในหนังสือ พื้นความหลัง เล่ม 1 หน้า 3 ว่า

"...ท่านครูหนึ่งใช้คำว่า หนึ่งคน คนหนึ่ง ให้ความหมายต่างกัน ถ้าเป็นคำกำหนดนับแน่นอนก็ใช้ว่า หนึ่งคน (one man) ถ้าเป็นคำจำนวนกลาง ๆ ไม่แน่นอนก็ใช้ว่า คนหนึ่ง (a man) ตามแนวความคิดของภาษาอังกฤษ"

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำนาม + คำจำนวนนับ ¹
ตัวอย่าง	กายเดี่ยว <u>หนึ่ง</u>
<u>แบบที่สอง</u>	คำนาม + คำลักษณนาม ¹
ตัวอย่าง	กายเดี่ยว <u>ขาม</u>
<u>แบบที่สาม</u>	คำนาม + คำลักษณนาม + คำลำดับที่เดี่ยว
ตัวอย่าง	กายเดี่ยว <u>ขาม</u> <u>เดียว</u>
<u>แบบที่สี่</u>	คำนาม + คำจำนวนนับ <u>หนึ่ง</u> + คำลักษณนาม
ตัวอย่าง	กายเดี่ยว <u>หนึ่ง</u> <u>ขาม</u>
<u>แบบที่ห้า</u>	คำนาม + คำลักษณนาม + คำจำนวนนับ <u>หนึ่ง</u>
ตัวอย่าง	กายเดี่ยว <u>ขาม</u> <u>หนึ่ง</u>

หนึ่ง, ขาม, ขามเดียว, หนึ่งขาม และ ขามหนึ่ง ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำและกลุ่มคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม กาย-เดี่ยว และขยายเพื่อบอกจำนวน "หนึ่ง" หรือบอกเอกพจน์

2) บอกจำนวน "มากกว่าหนึ่ง" หรือ บอกพหูพจน์

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำจำนวนนับ ซึ่งได้แก่คำว่า สอง ถึง โกฏี ซึ่งอาจจะปรากฏตามลำพัง หรืออาจจะปรากฏร่วมกับคำลักษณนามก็ได้ คำสองชนิดนี้จะเรียงกับคำนามเป็นแบบไค 2 แบบ คือ

¹ นามวลีสองแบบนี้ เรามักจะใช้เวลาสั่งของท่านั้น ทั้งนี้เพื่อความสะดวกและความรวดเร็วในการสั่ง และมักจะใช้เป็นหน่วยกรรมตรงเสมอ เช่น ช่วยสั่ง กาย-เดี่ยวน้ำหนึ่ง และ ขอ กายเดี่ยว น้ำขาม เป็นต้น

แบบที่หนึ่ง   คำนาม + คำจำนวนนับ สอง-โกฏิ
ตัวอย่าง   กาแฟ   สอง¹

แบบที่สอง   คำนาม + คำจำนวนนับ สอง-โกฏิ + คำลักษณนาม
ตัวอย่าง   กาแฟ   สาม   แก้ว

สอง และ สามแก้ว ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำและกลุ่มคำที่แสดง ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม กาแฟ และขยายเพื่อบอกจำนวน "มากกว่าหนึ่ง"

ข. บอกลำดับที่

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำลำดับที่ หรือ คำจำนวน ซึ่งได้แก่ คำว่า หนึ่ง ถึง โกฏิ ซึ่งจะต้องปรากฏร่วมกับคำลักษณนามเสมอ คำสามชนิดนี้จะเรียงกับคำนามเป็นแบบใด 2 แบบ คือ

แบบที่หนึ่ง   คำนาม + คำลักษณนาม + คำลำดับที่
ตัวอย่าง   แบบเรียน   เล่ม   ที่สาม

แบบที่สอง   คำนาม + คำลักษณนาม + คำจำนวนนับ หนึ่ง-โกฏิ
ตัวอย่าง   แบบเรียน   เล่ม   สาม

เล่มที่สาม และ เล่มสาม ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นกลุ่มคำที่แสดง ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม แบบเรียน และขยายเพื่อบอกลำดับที่

¹ ข้อสังเกต นามวลีแบบนี้เรามักจะใช้ในเวลาสั่งของท่านั้น ทั้งนี้เพื่อความสะดวกและความรวดเร็วในการสั่ง และมักจะใช้เป็นหน่วยกรรมตรงเสมอ เช่น เจ ขอกาแฟสอง เป็นต้น

ข้อสังเกต

นามวลี สองแบบนี้มีความแตกต่างกันเล็กน้อย คือ นามวลีแบบแรก เช่น แบบเรียนเล่มที่สาม แสดงว่ามีแบบเรียนซึ่งอาจจะเป็นคนละชุดวางเรียงกันอยู่หลายเล่ม และแบบเรียนเล่มที่กองการมีตำแหน่งอยู่ในลำดับที่สามของหนังสือทั้งหมดที่วางเรียงไว้ ส่วนนามวลีแบบที่สอง เช่น แบบเรียนเล่มสาม แสดงว่า แบบเรียนชุดนั้นมีหลายเล่ม และแบบเรียนเล่มที่กองการ เป็นแบบเรียนเล่มที่สามของชุดนั้น

ค. บอกประมาณ

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำหน้าจำนวน ¹ เกือบ ประมาณ ราว สัก หรือ คำจำนวน นานา บาง หรือ คำหลังจำนวน ² กว่า เศษ คำทั้งสามชนิดนี้จะต้องปรากฏรวมกับคำจำนวนนับ และคำลักษณนาม และคำสามชนิดนี้จะเรียงกับคำนามเป็นแบบใด ³ แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำนาม + คำหน้าจำนวน + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม
ตัวอย่าง	ปลา <u>ราว</u> <u>สอง</u> <u>ตัว</u>
<u>แบบที่สอง</u>	คำนาม + คำจำนวน + คำลักษณนาม
ตัวอย่าง	ปลา <u>บาง</u> <u>ตัว</u>
<u>แบบที่สาม</u>	คำนาม + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม + คำหลังจำนวน
ตัวอย่าง	ปลา <u>สาม</u> <u>ตัว</u> <u>กว่า</u>

1, 2 คำหน้าจำนวน และ คำหลังจำนวนนี้ ผู้วิจัยเรียกชื่อตาม น.ส.พัชนี โชติกลเสถียร ในวิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต เรื่อง โครงสร้างของนามวลีในภาษาไทย (แผนกวิชาภาษาไทย คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2514), หน้า 40.

ราวสองตัว, บางตัว, สามตัวกว่า ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นกลุ่มคำที่แสดง ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนามปลา และขยายเพื่อบอก ประมาณ

ง. บอกจำนวนเพิ่ม

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำหน้าจำนวน อีก และ คำหลังจำนวน พูน ซึ่งจะต้องปรากฏร่วมกับ คำจำนวนนับ และ คำลักษณนาม คำสี่ชนิดนี้จะเรียงกับ คำนามเป็นแบบใด 2 แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำนาม + คำหน้าจำนวน + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม
ตัวอย่าง	น้ำตาล <u>อีก</u> <u>สี่</u> <u>ชอน</u>

<u>แบบที่สอง</u>	คำนาม + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม + คำหลังจำนวน
ตัวอย่าง	น้ำตาล <u>สี่</u> <u>ชอน</u> <u>พูน</u>

อีกสี่ชอน และ สี่ชอนพูน ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นกลุ่มคำที่แสดง ความหมาย ทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม น้ำตาล และขยายเพื่อบอกจำนวนเพิ่ม

จ. บอกความรู้สึกเกี่ยวกับจำนวน

อาจจะแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. บอกความรู้สึกว่า "มาก"

คำที่แสดง ความหมายทางโครงสร้างชนิดนี้ คือ คำหน้าจำนวน ตั้ง, ถึง ซึ่งจะต้องปรากฏร่วมกับคำจำนวนนับ และคำลักษณนาม คำสามชนิดนี้จะเรียงกับ คำนามใดแบบเดียว คือ

	คำนาม + คำหน้าจำนวน + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม
ตัวอย่าง	เงิน <u>ตั้ง</u> <u>สองร้อย</u> บาท

ตั้งสองร้อยบาท ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นกลุ่มคำที่แสดง ความหมายทาง โครงสร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนามเงิน และขยายเพื่อบอกความรู้สึกเกี่ยวกับจำนวน

ว่า "มาก"

2. บอกความรู้สึกว่า "น้อย"

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำหน้าจำนวน เพียง, แค่ ซึ่งจะ
ต้องปรากฏร่วมกับคำจำนวนนับ และคำลักษณนาม คำสามชนิดนี้จะเรียงกับคำนามได้แบบ
เดียว คือ

คำนาม + คำหน้าจำนวน + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม
ตัวอย่าง   เงิน   เพียง   สองล้าน   บาท

เพียงสองล้านบาท ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นกลุ่มคำที่แสดงความหมายทาง
โครงสร้างแบบขยายคำนาม คือ ขยายคำนาม เงิน และขยายเพื่อบอกความรู้สึกเกี่ยวกับ
จำนวนว่า "น้อย"

ฉ. บอกจำนวนจำกัด

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำหลังจำนวน เท่านั้น ซึ่งจะต้องปรากฏ
ร่วมกับคำจำนวนนับ และคำลักษณนาม คำสามชนิดนี้จะเรียงกับคำนามแบบเดียว คือ

คำนาม + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม + คำหลังจำนวน
ตัวอย่าง   เงิน   สอง   บาท   เท่านั้น

สองบาทเท่านั้น ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นกลุ่มคำที่แสดงความหมายทางโครง
สร้างแบบขยายคำนาม คือขยายคำนาม เงิน และขยายเพื่อบอกจำนวนจำกัด

ช. บอกจำนวนเท่าที่ปรากฏ

คำที่แสดงความหมายชนิดนี้ คือ คำหลังจำนวน ถ้วน และ เต็ม ซึ่งจะ
ต้องปรากฏร่วมกับ คำจำนวนนับ และคำลักษณนาม คำสามชนิดนี้จะเรียงกับคำนามได้
แบบเดียว คือ

คำนาม + คำจำนวนนับ + คำลักษณนาม + คำหลังจำนวน
ตัวอย่าง   เงิน   สองร้อย   บาท   ถ้วน

สองรอยบาทถวน ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นกลุ่มคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนาม คือ ขยายคำนามเงิน และขยายเพื่อบอกจำนวนเท่าที่ปรากฏ

2.1.2 แบบขยายคำกริยาในกริยาวลี

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำกริยาวิเศษณ์¹ คำบอกเวลา² คำพิเศษ³ คำช่วยหน้ากริยา⁴ คำช่วยหลังกริยา⁵ และคำหลังกริยา⁶ คำเหล่านี้บางชนิดจะปรากฏหน้ากริยาเสมอ และบางชนิดจะปรากฏหลังกริยาเสมอ ความหมายแบบนี้อาจจะแบ่งออกได้เป็น 6 ชนิด คือ

- 2.1.2.1 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกสภาพ
- 2.1.2.2 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกปริมาณ
- 2.1.2.3 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกเวลาหรือบอกกาล
- 2.1.2.4 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกการลักษณะ
- 2.1.2.5 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกวาจก
- 2.1.2.6 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกมาลา

---

¹ ดูคำอธิบาย คำกริยาวิเศษณ์ ในบทที่ 2 หน้า 23.

² ดูคำอธิบาย คำบอกเวลา ในบทที่ 2 หน้า 26.

³ ดูคำอธิบาย คำพิเศษ ในบทที่ 2 หน้า 24

^{4,5} ดูคำอธิบาย คำช่วยหน้ากริยา และคำช่วยหลังกริยา ในบทที่ 2 หน้า 22.

⁶ ดูคำอธิบาย คำหลังกริยา ในบทที่ 2 หน้า 26

2.1.2.1 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกสภาพ ¹

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำกริยาวิเศษณ์ ² คำชนิดนี้จะเรียงกับคำกริยาได้แบบเดียว คือ

คำกริยา + คำกริยาวิเศษณ์
ตัวอย่าง   เดิน   เร็ว

เร็ว ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำกริยา คือ ขยายคำกริยา เดิน และขยายเพื่อบอกสภาพของคำกริยานี้

2.1.2.2 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกปริมาณ

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำกริยาวิเศษณ์ คำชนิดนี้จะเรียงกับคำกริยาได้แบบเดียว คือ

คำกริยา + คำกริยาวิเศษณ์
ตัวอย่าง   กิน (ข้าว)   จุ

จุ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำกริยา คือขยายคำกริยา กิน และขยายเพื่อบอกปริมาณของคำกริยานี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ คุรุรายละเอียด ในบทที่ 5 หน้า 169.

² คุรุคำอธิบาย คำกริยาวิเศษณ์ ในบทที่ 2 หน้า 23-24.

2.1.2.3 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกเวลา หรือบอกกาล ¹

คำที่แสดงความหมายแบบนี้คือ คำช่วยหน้ากริยา ² คำหลังกริยา ³ คำบอกเวลา ⁴ และคำพิเศษ ⁵ รวมกับคำกริยา คำเหล่านี้จะเรียงกันเป็นแบบใด ⁴ แบบคือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำช่วยหน้ากริยา	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	เขา	จะ	นั่ง
<u>แบบที่สอง</u>	คำกริยา	+	คำหลังกริยา
ตัวอย่าง	เขา	กิน (ข้าว)	มา
<u>แบบที่สาม</u>	คำพิเศษ	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	น้ำตาล	ปกติ	หวาน
<u>แบบที่สี่</u>	คำกริยา	+	คำบอกเวลา
ตัวอย่าง	เขา	มา	ตะกี

¹ ดูคำอธิบาย เรื่องกาล (ซึ่งผู้วิจัยจัดให้เป็นลักษณะไวยากรณ์ในภาษาไทย ลักษณะหนึ่ง) ในบทที่ 2 หน้า 31-32. และเนื่องจากมีผู้วิจัยคนอื่นกำลังทำเรื่องกาลนี้ โดยเฉพาะ ผู้วิจัยจึงไม่ได้ศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียด

² ดูคำอธิบาย คำช่วยหน้ากริยา ในบทที่ 2 หน้า 22.

³ ดูคำอธิบาย คำหลังกริยา ในบทที่ 2 หน้า 26.

⁴ ดูคำอธิบาย คำบอกเวลา ในบทที่ 2 หน้า 26.

⁵ ดูคำอธิบาย คำพิเศษ ในบทที่ 2 หน้า 24.

จะ มา ปกติ และ ตะกี ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำกริยา คือขยายคำกริยา นั่ง กิน หวาน และ มา ตามลำดับ และขยายเพื่อบอกกาล ¹

2.1.2.4 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกกาลลักษณะ ²

คำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบนี้ คือ คำช่วยหน้ากริยา คำช่วยหลังกริยา^{และคำกริยาวิเศษณ์} รวมกับคำกริยา คำสามชนิดนี้จะเรียงกันเป็นแบบได้ 3 แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>		คำช่วยหน้ากริยา	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	เขา	<u>ยัง</u>		<u>กิน</u> (ข้าว)
<u>แบบที่สอง</u>		คำกริยา	+	คำช่วยหลังกริยา
ตัวอย่าง	เขา	<u>กิน</u> (ข้าว)		<u>อยู่</u>
<u>แบบที่สาม</u>		คำกริยา	+	คำกริยาวิเศษณ์
ตัวอย่าง	เขา	<u>มา</u>		<u>บ่อย</u>

ยัง อยู่ และ บ่อย ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำกริยา คือขยายคำกริยา กิน และมา และขยายเพื่อบอกกาลลักษณะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ หมายเหตุ ความหมายทางโครงสร้างแบบบอกกาลนี้ สามารถจะแสดงด้วยคำกริยาอย่างเดียวกันก็ได้ เช่น เขา นั่ง

นั่ง เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบบอกกาล คือ อนาคตกาล

² ดูคำอธิบายเรื่อง กาลลักษณะ (ซึ่งผู้วิจัยจัดให้เป็นลักษณะไวยากรณ์ในภาษา ลักษณะหนึ่ง) ในบทที่ 2 หน้า 32.

2.1.2.5 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกวาท ¹

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำช่วยหน้ากริยา โคน ถูก ให้ ร่วมกับคำกริยา สกรรม คำสามชนิดนี้จะเรียงกับคำนามเข้าเป็นประโยคได้ 2 แบบ คือ

แบบที่หนึ่ง
ตัวอย่าง   คำนาม + คำช่วยหน้ากริยา + คำกริยาสกรรม
                                          เด็ก   ถูก   เตะ

แบบที่สอง
ตัวอย่าง   คำนาม + คำช่วยหน้ากริยา + คำกริยาสกรรม + คำนาม
                                          ครู   ให้   ทำ   การบ้าน

ถูก และ ให้ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำกริยา คือ ขยายคำกริยา เตะ และ ทำ ตามลำดับ และขยายเพื่อบอกวาท ²

¹ ดูคำอธิบายเรื่องวาท (ซึ่งผู้วิจัยจัดให้เป็นลักษณะไวยากรณ์ในภาษาลักษณะหนึ่ง) ในบทที่ 2 หน้า 33-34.

² หมายเหตุ ความหมายทางโครงสร้างแบบบอกวาทนี้ สามารถแสดงด้วยคำกริยาอย่างเดียวกันซึ่งจะเรียงกับคำนามเป็นประโยคได้ 3 แบบ คือ

แบบที่หนึ่ง
ตัวอย่าง   คำนาม + คำกริยาอกรรม
                                          เด็ก   นอน

แบบที่สอง
ตัวอย่าง   คำนาม + คำกริยาสกรรม + คำนาม
                                          เด็ก   กิน   ข้าว

แบบที่สาม
ตัวอย่าง   คำนาม + คำกริยาทวิกรรม + คำนาม + คำนาม
                                          เด็ก   ขาย   ขนม   แม่

นอน กิน ขาย ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบบอกวาท คือ กรรตุวาท

2.1.2.6 แบบขยายคำกริยาเพื่อออกมาลา¹

คำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบนี้ คือ คำช่วยหน้ากริยา คำช่วยหลังกริยา คำหน้ากริยา คำหลังกริยา คำพิเศษ คำกริยาวิเศษณ์ คำปฏิเสธ คำแสดงคำสั่ง คำแสดงคำถามและคำลงท้าย รวมกับคำกริยา คำทั้งสิบเอ็ดชนิดนี้จะเรียงกันเป็นแบบได้ 10 แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำช่วยหน้ากริยา	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	<u>ควร</u>		<u>นั่ง</u>
<u>แบบที่สอง</u>	คำกริยา	+	คำช่วยหลังกริยา
ตัวอย่าง	<u>นั่ง</u>		<u>แล้ว</u>
<u>แบบที่สาม</u>	คำหน้ากริยา	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	<u>ไป</u>		<u>นั่ง</u>
<u>แบบที่สี่</u>	คำกริยา	+	คำหลังกริยา
ตัวอย่าง	กิน (ข้าว)		<u>มา</u>
<u>แบบที่ห้า</u>	คำพิเศษ	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	<u>ปกติ</u>		หวาน
<u>แบบที่หก</u>	คำปฏิเสธ	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	<u>ไม่</u>		มา
<u>แบบที่เจ็ด</u>	คำแสดงคำสั่ง	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	<u>จง</u>		มา

¹ ดูคำอธิบายเรื่องออกมาลา (ซึ่งผู้วิจัยจัดให้เป็นลักษณะไวยากรณ์ในภาษาลักษณะหนึ่ง) ในบทที่ 2 หน้า 34-37.

<u>แบบที่แปด</u>	คำกริยา	+	คำกริยาวิเศษณ์
ตัวอย่าง	มา		<u>แน่</u>
<u>แบบที่เก้า</u>	คำกริยา	+	คำแสดงคำถาม
ตัวอย่าง	มา		<u>ทำไม</u>
<u>แบบที่สิบ</u>	คำกริยา	+	คำลงท้าย
ตัวอย่าง	มา		<u>ซี</u>

ควร แล้ว ไป มา ปกติ ไม่ จง แน่ ทำไม และ ซี ในตัวอย่างข้างบนนี้เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำกริยา คือ ขยายคำกริยา นั่ง กิน หวาน และ มา ตามลำดับ และขยายเพื่อบอกมาลา ¹

¹ หมายเหตุ ความหมายทางโครงสร้างแบบบอกมาลา¹ นี้สามารถแสดงด้วยคำกริยาอย่างเดียวกันได้ ซึ่งจะปรากฏตามคำฟัง หรือปรากฏร่วมกับคำนามเรียงกันเป็นแบบได้ 2 แบบ คือ

<u>แบบที่หนึ่ง</u>	คำกริยา		
ตัวอย่าง	<u>นั่ง</u>		
<u>แบบที่สอง</u>	คำนาม	+	คำกริยา
ตัวอย่าง	<u>เด็ก</u>		<u>นอน</u>

นั่ง, นอน ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบบอกมาลา คือ มาลา คำสั่ง และมาลาบอกเล่า ตามลำดับ

2.2 ความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมความให้ต่อเนื่องกัน

คำที่แสดงความหมายแบบนี้ คือ คำเชื่อมนาม ¹ คำเชื่อมกริยา ² คำบุพบท ³ หรือ คำเชื่อมอนุพากย์ ⁴

ความหมายแบบนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิด คือ

2.2.1 แบบเชื่อมคำชนิดเดียวกันตั้งแต่สองคำขึ้นไปให้มีความหมายต่อเนื่องกัน
แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

ก. แบบเชื่อมคำนามสองคำ

คำที่ทำให้เกิดความหมายแบบนี้คือ คำเชื่อมนาม คำชนิดนี้จะปรากฏระหว่างคำนามเรียงกันได้แบบเดียว คือ

ตัวอย่าง	คำนาม	+	คำเชื่อมนาม	+	คำนาม
	ซอน		กะ		ส้อม

กะ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมคำนามสองคำให้มีความหมายต่อเนื่องกัน คือเชื่อมคำนาม ซอน กับคำนาม ส้อม ให้มีความหมายต่อเนื่องกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ดูคำอธิบาย คำเชื่อมนาม ในบทที่ 2 หน้า 27.

² ดูคำอธิบาย คำเชื่อมกริยา ในบทที่ 2 หน้า 27.

³ ดูคำอธิบาย คำบุพบท ในบทที่ 2 หน้า 24.

⁴ ดูคำอธิบาย คำเชื่อมอนุพากย์ ในบทที่ 2 หน้า 27-28.

ข. แบบเชื่อมคำกริยาสองคำ

คำที่ทำให้เกิดความหมายแบบนี้คือ คำเชื่อมกริยา คำชนิดนี้จะปรากฏระหว่างคำกริยาเรียงกันได้แบบเดียว คือ

คำกริยา + คำเชื่อมกริยา + คำกริยา
ตัวอย่าง   หนึ่ง   ให้   สบาย

ให้ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมคำกริยาสองคำให้มีความหมายต่อเนื่องกัน คือเชื่อมคำกริยา หนึ่ง กับคำกริยา สบาย ให้มีความหมายต่อเนื่องกัน

☆ 2.2.2 แบบเชื่อมคำคุณลักษณะ ตั้งแต่สองคำขึ้นไปให้มีความหมายต่อเนื่องกัน

คำที่แสดงความหมายแบบนี้คือ คำบุพบท คำชนิดนี้จะปรากฏระหว่างคำกริยากับคำนามเรียงกันได้แบบเดียว คือ

คำกริยา + คำบุพบท + คำนาม
ตัวอย่าง   หนึ่ง   บน   โต๊ะ

บน ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมคำคุณลักษณะให้มีความหมายต่อเนื่องกัน คือเชื่อมคำกริยา หนึ่ง กับคำนาม โต๊ะ ให้มีความหมายต่อเนื่องกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2.3 แบบเชื่อมอนุพากย์¹ ทั้งแต่สองอนุพากย์ให้มีความหมายต่อเนื่องกัน

คำที่แสดงความหมายแบบนี้คือ คำเชื่อมอนุพากย์ ซึ่งอาจจะปรากฏอยู่ต้นอนุพากย์² หรืออาจจะอยู่หลังบทประธานของอนุพากย์³ หรืออาจจะอยู่ชานาบทประธานของอนุพากย์⁴ ก็ได้ คำชนิดนี้จะเรียงกับคำชนิดอื่น ๆ เข้าเป็นประโยคได้ 3 แบบ คือ

แบบที่หนึ่ง คำเชื่อมอนุพากย์ปรากฏอยู่ต้นอนุพากย์

ตัวอย่าง เขาไม่มาโรงเรียน เพราะเขาไม่สบาย

เพราะ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมอนุพากย์ทั้งแต่สองอนุพากย์ให้มีความหมายต่อเนื่องกัน คือเชื่อมอนุพากย์ เขาไม่มาโรงเรียน กับ อนุพากย์ เขาไม่สบาย ให้มีความหมายต่อเนื่องกัน

แบบที่สอง คำเชื่อมอนุพากย์ปรากฏอยู่หลังบทประธานของอนุพากย์

ตัวอย่าง แดงไม่สบาย เขาเลยไม่มาโรงเรียน

¹ อนุพากย์ คือ ประโยคสามัญที่ลดฐานะลงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของประโยคใหญ่ ประโยคใหญ่ในที่นี้หมายถึงประโยคซับซ้อน (complex sentence) และประโยคผสม (compound sentence)

² คำเชื่อมชนิดนี้ น.ส.คุณฉวีพร ชำนิโรคสานต์ เรียกว่าคำเชื่อมต้น ในวิทยานิพนธ์ปริญาโทมหาบัณฑิต เรื่องอนุพากย์ในภาษาไทย (แผนกวิชาภาษาไทย คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2512) และผู้วิจัยจะศึกษาค้นคว้าเฉพาะคำเชื่อมอนุพากย์ชนิดนี้เท่านั้น

³ คำเชื่อมชนิดนี้ น.ส.คุณฉวีพร ชำนิโรคสานต์ เรียกว่า คำเชื่อมใน

⁴ คำเชื่อมชนิดนี้ น.ส.คุณฉวีพร ชำนิโรคสานต์ เรียกว่า คำเชื่อมชานา

เลย ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมอนุพากย์ตั้งแต่สองอนุพากย์ ให้ความหมายต่อเนื่องกัน คือเชื่อมอนุพากย์ แดงไม่สบายกับอนุพากย์ เขาไม่มาโรงเรียน ให้ความหมายต่อเนื่องกัน

แบบที่สาม คำเชื่อมอนุพากย์ปรากฏอยู่หน้าบทประธานของอนุพากย์
ตัวอย่าง   เขาไม่สบาย แต่เขาก็ยังมาโรงเรียน

แต่...ก็ ในตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อมอนุพากย์ตั้งแต่สองอนุพากย์ ให้ความหมายต่อเนื่องกัน คือเชื่อมอนุพากย์ เขาไม่สบาย กับอนุพากย์ เขายังมาโรงเรียน ให้ความหมายต่อเนื่องกัน

2.3 ความหมายทางโครงสร้างแบบแสดงความเกี่ยวข้องของคำในฐานะเป็นส่วนประกอบของประโยค ¹

ความหมายทางโครงสร้างประเภทนี้ อาจจะแบ่งได้ดังนี้ คือ

- 2.3.1 เมื่อเป็นหน่วยประธาน ซึ่งเป็นชื่อเรียกหน้าที่ของคำนามรวมทั้งคำสรรพนาม หรือคำนามรวมทั้งคำสรรพนามกับส่วนขยาย ที่มีตำแหน่งอยู่หน้าหน่วยกริยาของประโยค อาจจะมีความหมายเป็น

2.3.1.1 ผู้แสดงอาการ หรือสิ่งที่แสดงอาการ ²

ตัวอย่าง
หน่วยประธานซึ่งประกอบด้วยคำนามคำเดียวหรือคำนามกับส่วนขยาย เช่น

¹ ดูคำอธิบาย ในเชิงอรรถที่ 1 ในบทที่ 4 หน้า 77.

² พระยาอุปถัมภ์คสิณสารเรียกว่า กรรตุการก ในหนังสือหลักภาษาไทย (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช, พ.ศ. 2511), หน้า 129.

- 1 ก. เด็ก   หกลม
 ข. เด็กคนนั้น   หกลม
- 2 ก. บ้าน   พัง
 ข. บ้านหลังนี้   พัง

เด็ก และ เด็กคนนั้น ในตัวอย่าง 1 ก. และ ข. เป็นหน่วยประธานซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา หกลม คือเป็นผู้แสดงอาการ หกลม

บ้าน และ บ้านหลังนี้ ในตัวอย่าง 2 ก. และ ข. เป็นหน่วยประธานซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา พัง คือเป็นสิ่งที่แสดงอาการ พัง

2.3.1.2 ผู้รับการแสดงอาการ หรือสิ่งที่รับการแสดงอาการ¹

ตัวอย่าง

หน่วยประธานซึ่งประกอบด้วยคำนามคำเดียว หรือคำนามกับส่วนขยาย เช่น

- 1 ก. เด็ก   ถูกเตะ
 ข. เด็กคนนั้น   ถูกเตะ
- 2 ก. บ้าน   ถูกรื้อ
 ข. บ้านหลังที่สอง ถูกรื้อ

เด็ก และ เด็กคนนั้น ในตัวอย่าง 1 ก. และ ข. เป็นหน่วยประธานซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา ถูกเตะ คือเป็นผู้รับการแสดงอาการ ถูกเตะ

บ้าน และ บ้านหลังที่สอง ในตัวอย่าง 2 ก. และ ข. เป็นหน่วยประธานซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา ถูกรื้อ คือเป็นสิ่งที่รับการแสดงอาการ ถูกรื้อ

¹ พระยาอุปทิศศิลปสาร เรียกว่า กรรมกรก เรื่องเดียวกัน, หน้า 130.

2.3.1.3 ผู้ช่วยอื่นใดแสดงอาการ

ตัวอย่าง

หน่วยประธานซึ่งประกอบด้วยคำนามคำเดียว หรือคำนามกับส่วนขยาย เช่น

ก. ครู ใ้หนักเรียนทำการบ้าน

ข. ครูอ้วน ใ้หนักเรียนทำการบ้าน

ครู และ ครูอ้วน ในตัวอย่างขอ ก. และ ข. ข้างบนนี้ เป็นหน่วยประธานซึ่งมีความหมายเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา ใ้...ทำการบ้าน คือเป็นผู้ใ้ให้ นักเรียน แสดงอาการ ทำการบ้าน

2.3.1.4 ผู้แสดงสภาพ หรือสิ่งที่แสดงสภาพ

ตัวอย่าง

หน่วยประธานซึ่งประกอบด้วยคำนามคำเดียว หรือคำนามกับส่วนขยาย เช่น

1 ก. เด็ก อ้วน

ข. เด็กคนนี้ อ้วน

2 ก. บ้าน สวย

ข. บ้านหลังนี้ สวย

เด็ก และ เด็กคนนี้ ในตัวอย่าง 1 ก. และ ข. เป็นหน่วยประธาน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา สวย คือเป็นผู้แสดงสภาพ สวย

บ้าน และ บ้านหลังนี้ ในตัวอย่าง 2 ก. และ ข. เป็นหน่วยประธาน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา สวย คือเป็นสิ่งที่แสดงสภาพ สวย

2.3.2 เมื่อเป็นหน่วยกรรมตรง ซึ่งเป็นชื่อเรียกหน้าที่ของคำนามรวมทั้งคำสรรพนาม หรือคำนามรวมทั้งคำสรรพนามกับส่วนขยายซึ่งมีตำแหน่งอยู่หลังหน่วยกริยา อาจจะมีคามหมายเป็น ผู้รับการแสดงอาการโดยตรง หรือสิ่งที่รับการแสดงอาการโดยตรง

ตัวอย่าง

หน่วยกรรมตรงซึ่งประกอบด้วยคำนามคำเดียว หรือคำนามกับส่วนขยาย

เช่น

- 1 ก. พอ ที่ ลูก
- ข. พอ ที่ ลูกคนโต
- 2 ก. พี่ เขียน จดหมาย
- ข. พี่ เขียน จดหมายฉบับที่สอง

ลูก และ ลูกคนโต ในตัวอย่าง 1 ก. และ ข. เป็นหน่วยกรรมตรง ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา ที่ คือเป็นผู้รับการแสดงอาการ (ซึ่ง พอ เป็นผู้แสดง) โดยตรง

จดหมาย และ จดหมายฉบับที่สอง ในตัวอย่าง 2 ก. และ ข. เป็นหน่วยกรรมตรง ซึ่งมีความหมายเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา เขียน คือเป็นสิ่งที่รับการแสดงอาการ (ซึ่ง พี่ เป็นผู้แสดง) โดยตรง

2.3.3 เมื่อเป็นหน่วยกรรมรอง ซึ่งเป็นชื่อเรียกหน้าที่ของคำนามรวมทั้งคำสรรพนาม หรือคำนามรวมทั้งคำสรรพนามกับส่วนขยาย ซึ่งมีตำแหน่งอยู่หลังหน่วยกรรมตรง อาจมีความหมายเป็น ผู้รับการแสดงอาการรองลงไปจากหน่วยกรรมตรง หรือสิ่งรับการแสดงอาการรองลงไปจากหน่วยกรรมตรง

ตัวอย่าง

หน่วยกรรมรองซึ่งประกอบด้วยคำนามคำเดียว หรือคำนามกับส่วนขยาย

เช่น

- 1 ก. พอ ให้ สตางค์ เด็ก
- ข. พอ ให้ สตางค์ เด็กชาย
- 2 ก. คุณ รด น้ำ ต้นไม้
- ข. คุณ รด น้ำ ต้นไม้ ต้นนี้

เด็ก และ เด็กขยับ ในตัวอย่าง 1 ก. และ ข. เป็นหน่วยกรรมรอง ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา ให้ คือเป็นผู้รับการแสดงอาการ ให้ รองลงไปจาก สตาจ

คนไม่ และ คนไม่คนนี้ ในตัวอย่าง 2 ก. และ ข. เป็นหน่วยกรรมรอง ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยกริยา รด คือเป็นสิ่งที่รับการแสดงอาการ รด รองลงไปจาก น้ำ

2.3.4 เมื่อเป็นหน่วยกริยาอกรรม ซึ่งเป็นชื่อเรียกหน้าที่ของคำกริยา หรือคำกริยากับส่วนขยาย ที่มีตำแหน่งอยู่หลังหน่วยประธานโดยไม่มีหน่วยกรรมตามมา อาจจะมี ความหมายเป็น

2.3.4.1 การแสดงอาการของผู้แสดงหรือสิ่งที่แสดง โดยไม่มีผู้รับการแสดงอาการ หรือสิ่งที่รับการแสดงอาการ

ตัวอย่าง

หน่วยกริยาอกรรมซึ่งประกอบด้วยคำกริยาคำเดียว หรือคำกริยากับส่วนขยาย เช่น

ก. เด็ก หกลม

ข. เด็ก กำลังหกลม

หกลม และ กำลังหกลม ในตัวอย่าง ก. และ ข. นี้ เป็นหน่วยกริยาอกรรม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยประธาน เด็ก คือเป็นการแสดงอาการ หกลม และ กำลังหกลม ของ เด็ก ซึ่งเป็นผู้แสดงอาการ โดยไม่มีผู้รับการแสดงอาการ หรือสิ่งที่รับการแสดงอาการ

2.3.4.2 เป็นการแสดงสภาพของผู้แสดงสภาพ โดยไม่มีผู้รับการแสดงสภาพ หรือสิ่งที่รับการแสดงสภาพ

ตัวอย่าง

หน่วยกริยาอกรรมซึ่งประกอบด้วยคำกริยาคำเดียว หรือคำกริยากับส่วนขยาย เช่น

ก. เด็กคนนั้น โต

ข. เด็กคนนั้น กำลังโต

โต และ กำลังโต ในตัวอย่าง ก. และ ข. นี้ เป็นหน่วยกริยาอาการ ซึ่งมีความหมายเกี่ยวข้องกับหน่วยประธาน คือเป็นการแสดงสภาพ โต ของ เด็กคนนั้น ซึ่งเป็นผู้แสดงสภาพ โดยไม่มีผู้รับการแสดงสภาพ หรือสิ่งที่รับการแสดงสภาพ

2.3.5 เมื่อเป็นหน่วยกริยากรรม ซึ่งเป็นชื่อเรียกหน้าที่ของคำกริยา หรือคำกริยากับส่วนขยาย ที่มีตำแหน่งอยู่หลังหน่วยประธาน และอยู่หน้าหน่วยกรรมตรง อาจจะมีมีความหมายเป็น การแสดงอาการของผู้แสดงอาการ หรือผู้รับการแสดงอาการ หรือผู้ให้ผู้อื่นให้แสดงอาการ โดยมีผู้รับการแสดงอาการ หรือสิ่งที่รับการแสดงอาการตามมา

ตัวอย่าง

หน่วยกริยากรรมซึ่งประกอบด้วยคำกริยาคำเดียว หรือคำกริยากับส่วนขยาย เช่น

ก. พ่อ ที่ น้อง

ข. พ่อ กำลัง ที่ น้อง

ที่ และ กำลังที่ ในตัวอย่าง ก. และ ข. นี้ เป็นหน่วยกริยากรรม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยประธาน คือเป็นการแสดงอาการ ที่ ของ พ่อ ซึ่งเป็นผู้แสดงอาการ โดยมี น้อง เป็นผู้รับการแสดงอาการโดยตรง

2.3.6 เมื่อเป็นหน่วยกริยาทวิกรรม ซึ่งเป็นชื่อเรียกหน้าที่ของคำกริยา หรือคำกริยากับส่วนขยายที่มีตำแหน่งอยู่หลังหน่วยประธาน และอยู่หน้าหน่วยกรรมตรงและกรรมรองตามลำดับ อาจจะมีมีความหมายเป็น การแสดงอาการของผู้แสดงอาการ โดยมีทั้งผู้รับการแสดงอาการ หรือสิ่งที่รับการแสดงอาการ และผู้รับการแสดงอาการรองลงมา หรือสิ่งที่รับการแสดงอาการรองลงมาตามลำดับ

ตัวอย่าง

หน่วยกริยาทวิกรรมซึ่งประกอบด้วยคำกริยาคำเดียว หรือคำกริยากับส่วนขยาย เช่น

- ก. พอ ให้ เงิน เด็ก
- ข. พอ กำลังให้ เงิน เด็ก

ให้ และ กำลังให้ ในตัวอย่าง ก. และ ข. นี้ เป็นหน่วยกริยาทวิกรรม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยประธาน คือเป็นการแสดงอาการ ให้ ของ พอ ซึ่งเป็นผู้แสดงอาการ โดยมี เงิน เป็นสิ่งที่รับการแสดงอาการโดยตรง และ เด็ก เป็นผู้รับการแสดงอาการรองลงมา

2.4 ความหมายทางโครงสร้างแบบบอกความหมายรวม ๆ ของทั้งประโยคเป็นแบบมาลาต่าง ๆ

ความหมาย ๆ ประเภทนี้ เป็นความหมายรวม ๆ ของทั้งประโยค ซึ่งแตกต่างกันไปเพราะระเบียบของกริยา และจะทำให้ความหมายของประโยคทั้งประโยคเปลี่ยนแปลงไปเป็นความหมายแบบต่าง ๆ ได้ 12 แบบ คือ

2.4.1 ความหมายแบบมาลาปฏิเสธ ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคปฏิเสธ มีความหมายว่า ไม่รับ หรือ ไม่ยอมรับ

คำที่แสดงความหมาย ๆ แบบนี้คือ คำปฏิเสธ¹ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

น้อง ไม่นอน

ลูก ไม่กินข้าว

นอຍ ไม่รកนำคนไม่

---

¹ ดูรายการปฏิเสธที่แสดงความหมายแบบมาลาปฏิเสธ ในบทที่ 5 หน้า 251 และในภาคผนวก ฅ.

2.4.2 ความหมายแบบมาลาชักชวน ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคคำสั่ง มีความหมายว่า ขอให้ผู้ฟังทำตาม

คำที่แสดงความหมาย ๆ แบบนี้คือ คำหน้ากริยา ¹ คำหลังกริยา ² คำกริยาวิเศษณ์ ³ และ คำลงท้าย ⁴ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

เราไปร้องเพลงกันเถอะไป

มากินข้าวกันนะ

2.4.3 ความหมายแบบมาลาเสนอแนะ ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคปฏิเสธ มีความหมายว่า เป็นการเสนอแนะข้อคิดเห็นบางอย่างให้ผู้ฟัง

¹ ดูรายคำหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาชักชวน ในบทที่ 2 หน้า 16.

² ดูรายคำหลังกริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาชักชวน ในบทที่ 5 หน้า 205.

และดูรายคำทั้งหมดในภาคผนวก ง.

³ ดูรายคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความหมายแบบมาลาชักชวน ในบทที่ 5 หน้า 205

และดูรายคำทั้งหมดในภาคผนวก ข.

⁴ ดูรายคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาชักชวน ในบทที่ 5 หน้า 205.

และดูรายคำทั้งหมดในภาคผนวก จ.

คำที่แสดงความหมาย ๓ แบบนี้คือ คำหน้ากริยา ¹ คำหลังกริยา ² คำช่วยหน้ากริยา ³ และ คำลงท้าย ⁴ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

แดง ลอง ชิม ขนม คุกกี้
 ศรี ไม นา สอน หนังสือ เด็ก

2.4.4 ความหมายแบบมาลาขอรอง ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคคำสั่ง มีความหมายว่า ขอให้ช่วยส่งเคราะห์ในบางสิ่งบางอย่าง

คำที่แสดงความหมาย ๓ แบบนี้คือ คำเฉพาะ ⁵ คำกริยาวิเศษณ์ ⁶ และ คำลงท้าย ⁷ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

คุณ กรุณา รอง เพลง นอย เถอะ
 โป รด ทำ กับ ชาว ที นะ

-
- 1 คำหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาเสนอแนะ มี 1 คำ คือ ลอง
  - 2 คุรยาคำหลังกริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาเสนอแนะ ในบทที่ 5 หน้า 207
  - 3 คุรยาคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาเสนอแนะ ในบทที่ 5 หน้า 208 และคุรยาคำทั้งหมดในภาคผนวก ค.
  - 4 คุรยาคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาเสนอแนะ ในบทที่ 5 หน้า 208.
  - 5 คุรยาคำเฉพาะที่แสดงความหมายแบบมาลาขอรอง ในบทที่ 5 หน้า 210.
  - 6 คุรยาคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความหมายแบบมาลาขอรอง ในบทที่ 5 หน้า 210.
  - 7 คุรยาคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาขอรอง ในบทที่ 5 หน้า 210.

2.4.5 ความหมายแบบมาลาหาม ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคคำสั่ง มีความหมายว่า ให้เว้นกระทำหรือไม่ให้กระทำในบางสิ่งบางอย่าง

คำที่แสดงความหมาย ๆ แบบนี้คือ คำเฉพาะ¹ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เชอয়ারองเพลง
อยากินขนมในทอง

2.4.6 ความหมายแบบมาลาคำสั่ง ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคคำสั่ง มีความหมายว่า สั่งให้ผู้ฟังทำหรือปฏิบัติตามที่ผู้พูดต้องการ

คำที่แสดงความหมาย ๆ แบบนี้คือ คำเฉพาะ² คำช่วยหน้ากริยา³ คำหน้ากริยา⁴ คำหลังกริยา⁵ คำกริยาวิเศษณ์ และ คำลงท้าย⁶ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

เชอรองเพลงเดียนชี
หยุดไปกวณพีเดียนั้นะ

1 คุร่ายคำเฉพาะที่แสดงความหมายแบบมาลาหาม ในบทที่ 5 หน้า 213.

2 คุร่ายคำเฉพาะที่แสดงความหมายแบบมาลาคำสั่ง ในบทที่ 5 หน้า 220.

3 คุร่ายคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาคำสั่ง ในบทที่ 5 หน้า 220.

4 รัยคำหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาคำสั่งมี 2 คำ คือ ไป มา

5 คุร่ายคำหลังกริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาคำสั่ง ในบทที่ 5 หน้า 221.

6 คุร่ายคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาคำสั่ง ในบทที่ 5 หน้า 221.

2.4.7 ความหมายแบบมาลาคาคะเน ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคปฏิเสธ มีความหมายว่า คาคหมายเหตุการณ์บางสิ่งบางอย่าง

คำที่แสดงความหมาย ๆ แบบนี้คือ คำช่วยหน้ากริยา ¹ คำพิเศษ ² และ คำลงท้าย ³ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

แดงนากลัวคงร้องเพลงกระมัง
 ทอยไม่ทำการบ้านกระมัง

2.4.8 ความหมายแบบมาลาแบ่งรับแบ่งสู้ ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคปฏิเสธ มีความหมายว่า รับบ้าง ปฏิเสธบ้างโดยบอกเงื่อนไขบางอย่าง

¹ ดูรายการคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาคาคะเน ในบทที่ 5 หน้า 228.

² ดูรายการคำพิเศษที่แสดงความหมายแบบมาลาคาคะเน ในบทที่ 5 หน้า 255 และรายการทั้งหมดในภาคผนวก ข.

³ ดูรายการคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาคาคะเน ในบทที่ 5 หน้า 228.

คำที่แสดงความหมาย ๗ แบบนี้คือ คำเชื่อมอนุพากย์ชนิดคำเชื่อมต้น¹ คำช่วยหน้ากริยา² และคำหลังกริยา³ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาเป็นประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

ถ้าร้องเพลงได้ ฉันจะร้องเพลง
 เพื่อแดงไม่ไปบ้านนิกได้ ฉันจะไปบ้านนิกเอง

2.4.9 ความหมายแบบมาลาเชื่อแน⁴ ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคปฏิเสธ มีความหมายว่า มั่นใจในบางสิ่งบางอย่าง

คำที่แสดงความหมาย ๗ แบบนี้คือ คำกริยาวิเศษณ์⁴ ซึ่งจะปรากฏรวมคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

นี่ร้องเพลงแน
 ตอยไม่ขายบ้านแน

¹ ศึกษาคำเชื่อมอนุพากย์ชนิดคำเชื่อมต้นที่แสดงความหมายแบบมาลาแบ่งรับแบ่งสู้ ในบทที่ 5 หน้า 231 และศึกษาคำทั้งหมดในภาคผนวก ข.

² ศึกษาคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาแบ่งรับแบ่งสู้ ในบทที่ 5 หน้า 231.

³ ศึกษาคำหลังกริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาแบ่งรับแบ่งสู้ ในบทที่ 5 หน้า 231.

⁴ ศึกษาคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความหมายแบบมาลาเชื่อแน ในบทที่ 5 หน้า 234.

2.4.10 ความหมายแบบมาลาแนะนำ ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกเล่า หรือประโยคปฏิเสธ มีความหมายว่า เป็นการแสดงความคิดเห็นของผู้พูดเพื่อชี้ทางให้ผู้ฟังทำในบางสิ่งบางอย่าง

คำที่แสดงความหมาย ๆ แบบนี้คือ คำช่วยหน้ากริยา ¹ และคำลงท้าย ² ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

แดงควรร้องเพลงนะ

เชอไม่น่าเรียนภาษาไทยนะ

2.4.11 ความหมายแบบมาลาซักถาม ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคคำถาม หรือประโยคคำถาม-ปฏิเสธ มีความหมายว่า เป็นการขอทราบและรับคำตอบในบางสิ่งบางอย่าง

คำที่แสดงความหมายแบบนี้คือ คำแสดงคำถาม ³ และคำลงท้าย ⁴ ซึ่งจะปรากฏร่วมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

แดงร้องไห้ทำไม

พี่ไม่ทำกับข้าวหรือ

---

258. ¹ ศึกษาคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาแนะนำ ในบทที่ 5 หน้า

² ศึกษาคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาแนะนำ ในบทที่ 5 หน้า 258.

³ ศึกษาคำแสดงคำถามที่แสดงความหมายแบบมาลาซักถาม ในบทที่ 5 หน้า 258 และศึกษาคำทั้งหมดในภาคผนวก ณ.

⁴ ศึกษาคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาซักถาม ในบทที่ 5 หน้า 258.

2.4.12 ความหมายแบบมาลาบอกละ ซึ่งเป็นความหมายรวม ๆ ของประโยคบอกละ มีความหมายว่า เป็นการเล่าเรื่องทั่ว ๆ ไป

คำที่แสดงความหมายแบบนี้คือ คำช่วยหน้ากริยา¹ คำช่วยหลังกริยา² คำหน้ากริยา³ คำหลังกริยา⁴ คำกริยาวิเศษณ์ และคำลงท้าย⁵ ซึ่งจะปรากฏรวมกับคำกริยาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

น้องเกือบตกลง
น้องมัวรคนำตนไม่อยู่ครับ

---

1. กระจายคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาบอกละ ในบทที่ 5 หน้า 251.

2. กระจายคำช่วยหลังกริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาบอกละ ในบทที่ 5 หน้า 251 และกระจายคำทั้งหมดในภาคผนวก ข.

3. กระจายคำหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาบอกละ มี 2 คำ คือ ไป มา

4. กระจายคำหลังกริยาที่แสดงความหมายแบบมาลาบอกละ ในบทที่ 5 หน้า 251.

5. กระจายคำลงท้ายที่แสดงความหมายแบบมาลาบอกละ ในบทที่ 5 หน้า 251.